

[Udenrigsministeren.]

end erhvervsformål betinget af bopæl i Danmark. Kommissionens repræsentanter var ikke i stand til at besvare spørgsmålet og henviste til, at alene fællesskabets domstol er kompetent til i konkrete tilfælde at afgive autoritative, fortolkende udtalelser. Man ville imidlertid lade spørgsmålet undersøge i sekretariatet og senere fremkomme med en uforbindende udtalelse.

Den 6. august 1962 modtog vi fra kommissionens embedsmænd en redegørelse dateret 24. juli 1962. Redegørelsen peger klart i den retning, at loven om erhvervelse af fast ejendom af 23. december 1959 (der går ud på, at personer, der ikke har bopæl i Danmark, og som ej heller tidligere har haft bopæl her i landet i et tidsrum af i alt 5 år, kun med justitsministerens tilladelse kan erhverve adkomst på fast ejendom her i landet) efter Danmarks indtræden i et fællesmarked med fri etableringsret næppe vil kunne administreres som hidtil for anden fast ejendom end den, som loven primært tager sigte på at regulere, nemlig sommerhuse til privat brug.

For om muligt at få disse spørgsmål uddybet samt for at danne sig et indtryk af, hvorledes man i de seks fællesmarkedslande havde tænkt sig til sin tid at løse sine egne jordproblemer, foretog udenrigsministeriet i dagene 22.-27. november 1962 en række sonderinger hos eksperter i fællesmarkedets medlemslande. Disse undersøgelser viste, at der i nogle af medlemslandene kunne tænkes at opstå tilsvarende problemer som i Danmark, og at der i de pågældende lande herskede nogen bekymring for, hvad der ville ske, hvis adgangen til at erhverve fast ejendom blev helt fri for alle medlemslandes statsborgere. I andre medlemslande spores ingen bekymring, hvad der til dels kan forklares ved, at der dér findes en ret rigoristisk jordlovgivning, som, samtidig med at den lægger bånd på landets egne statsborgeres handlefrihed, sikrer imod, at der gennem fremmede statsborgeres opkøb af fast ejendom sker væsentlige nationalpolitiske forskydninger. Flere af eksperterne gav — for så vidt angår erhvervsjendomme — udtryk for betænkelighed ved en lov, der som 1959-loven bygger på princippet om bopæl i landet, medens de gennemgående

anså det for holdbart i forhold til fællesmarkedstraktater, at bopæl på ejendom eller tilsvarende landbrugsfaglige erhvervsbetingelser lægges til grund for lovgivningen.

Ifølge sagens natur fremkom der under de drøftelser, der blev ført i de forskellige hovedstæder, en række enkeltheder, som ikke vil kunne offentliggøres, men jeg vil være parat til, om ønsket, at redegøre herfor i det udenrigspolitiske nævn, eventuelt markedsudvalget.

Af *Vivike* til justitsministeren (9. august 1963):

„Agter ministeren at gøre noget for at fjerne den gene, bilerne efterhånden udgør ved en del af vore badestrande?“

Der tænkes på visse strande, som af bilister benyttes som landevej, hvilket udgør en fare ikke mindst for solbadende eller legende børn. Endvidere på, at mange bilister placerer deres vogne tæt ved siden af hinanden ved vandkanten og benytter dem som badehuse, hvilket blokerer adgangen til vandet og opholdet ved strandkanten for andre mennesker.

Justitsminister *Hans Hækkerups* svar (15. august 1963):

Visse strande langs Vesterhavet er i adskillige år blevet benyttet som landevej af de motorkørende, og det må antages, at færdselsloven finder anvendelse på denne kørsel, hvorfor der med hjemmel i lovens § 57 vil kunne træffes foranstaltninger til regulering, eventuelt begrænsning, af færdslen, hvor dette måtte være nødvendigt. Hvorvidt motorkørsel på de enkelte strandstrækninger er lovlig, er i øvrigt et spørgsmål, der må afgøres efter reglerne i naturfredningsloven, herunder bl. a. lovens § 23, stk. 5, hvorefter der på den frie strandbred ikke uden fredningsnævnets samtykke må iværksættes foranstaltninger, der er til hinder for den frie færdsel, eller i det hele foretages noget, der vil være til væsentlig ulempe for almenhedens ret hertil. I den forbindelse kan det oplyses, at ministeriet for kulturelle anliggender i anledning af en ministeriet forelagt sag har anmodet kammeradvokaten om en udtalelse om lovligheden af motorkørsel på strandbredden fra